

ΟΜΙΛΙΑ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΘΛΙΒΕΡΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ
ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ (*)

Τοῦ Μητροπολίτη Πάφου κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ.

Τριπλή ή διαδρομή τῆς σκέψης μας ἀπόψε.

Ἀνατρέχει πρῶτα στήν πατρίδα μας, τήν Ἑλλάδα, πού περνᾷ μιᾷ δύσκολη περίοδο.

Ἀνασκοπεῖ, ὕστερα, τόν θάνατο τριῶν φιλήσυχων πολιτῶν καί τό μεγάλο θεολογικό πρόβλημα τῆς θεοδικίας καί τῶν θλίψεων στή ζωή μας.

Προβληματίζεται, τέλος, γιά τό θάνατο ἑνός τέταρτου ἀνθρώπου, σέ ἐμβρυακή κατάσταση, πού γιά τήν Ἐκκλησία εἶναι φρικτότερος καί πιό ἀποτρόπαιος ἀπό τούς ἄλλους.

Πολύ σύντομα θά ἀναφερθῶ καί στά τρία αὐτά θέματα.

α) Στήν Κύπρο ὅλες οἱ γενιές τῶν Ἑλλήνων, ἀπό τήν ἀρχαιότητα μέχρι σήμερα, γαλουχηθήκαμε μέ τό ὄραμα τῆς Ἑλλάδος. Μᾶς διαπερνοῦν ρίγη συγκίνησης στό ἄκουσμα τοῦ ὀνόματός της. Δακρύζουμε στή θέα τῆς γαλανόλευκης. Μεταρσιωνόμαστε στό ἄκουσμα τοῦ ἐθνικοῦ ὕμνου. Ἦταν καί εἶναι, γιά μᾶς, ἡ Ἑλλάδα τό ὄνειρό μας, τά ἅγια τῶν ἀγίων τῆς ὑπαρξῆς μας.

* Ἡ ἐκδήλωση ἔγινε στίς 15 Μαΐου 2010 στόν ἱ. ναό Εὐαγγελισμοῦ Παλουριώτισσας, στήν παρουσία τοῦ Πρέσβη τῆς Ἑλλάδος κ. Βασίλη Παπαϊωάννου.

Γι' αὐτήν πολέμησε ἡ γενιά τοῦ 55-59 καί ὄχι γιά ὁποιαδήποτε ἄλλη λύση, στήν ὁποία, ἀναγκασμένοι ἀπό ἀδήριτη ἀνάγκη, προσανατολιζόμαστε σήμερα. Χάριν τῆς πολέμησαν χιλιάδες Ἑλληνες Κύπριοι στούς διάφορους ἀπελευθερωτικούς τῆς ἀγῶνες. Γι' αὐτήν ὁ Κυπριακός Ἑλληνισμός ἔδωσε ἀκόμα καί τά δισκοπότηρα τῶν ἐκκλησιῶν του καί τά δακτυλίδια τοῦ γάμου του.

Ὅσες πικρίες κι ἄν μᾶς πότισαν οἱ ἐκάστοτε κυβερνήσεις, εἶναι ἡ μητέρα πατρίδα μας. Μᾶς εἶπαν, μερικοί, ὅταν ὁ Τοῦρκος μοίραζε πρῶτα τήν ψυχή καί ὕστερα τή γῆ μας, πῶς πέφταμε μακριά, δέν μπορούσαν νά μᾶς δώσουν χεῖρα βοηθείας. Χαρακτήρισαν ἄλλοι τήν Κύπρο, λόγω τῶν πολλῶν κατακτητῶν πού πέρασαν ἀπό κοντά μας, ὡς πόρνην τῆς Μεσογείου. Μᾶς πρόδωσε καί μᾶς παρέδωσε στή σφαγή ἡ Χούντα. Μά ἐμεῖς ξέρουμε νά διακρίνουμε τά ἄτομα ἀπό τούς θεσμούς, τήν πατρίδα ἀπό ἀνάξιους ἐκπροσώπους τῆς.

Γι' αὐτό καί θλιβόμαστε ἀφάνταστα σήμερα, πού ἡ Ἑλλάδα βρίσκεται σέ δύσκολη οἰκονομική θέση. Δέν εἶναι ἡ Ἑλλάδα φίλη χώρα, ὅπως μᾶς εἶπαν κάποιοι τελευταῖα. Εἶνα ἡ μητέρα πατρίδα, ἡ πατρίδα μας. Ποτέ δέν θά πάψουμε νά προσβλέπουμε σ' αὐτήν. Κι ἄν οἱ συνθηκες μᾶς ἀναγκάζουν νά συνθηκολογοῦμε πρὸς ἄλλες κατευθύνσεις, μόνον ὁ Θεός ξέρει τό δράμα τῆς συνείδησής μας, τό μάτωμα τῆς καρδιάς μας. Ὁ πόνος τῆς Ἑλλάδας καί τά δεινά τῆς εἶναι, ὡς ἐκ τούτου, καί δικά μας. Γι' αὐτό καί ἀναπέμψαμε ὀλόψυχη τήν προσευχή μας στό Θεό γιά σύντομη ἔξοδο τῆς ἀπό τήν κρίση. Γι' αὐτό καί ἀναπέμπουμε δεήσεις γιά φωτισμό ὅλων πρὸς κατανόηση τῆς σοβαρότητας τῆς κατάστασης, γιά ἀνάνηψη καί ἐργασία πρὸς ἔξοδο ἀπό τήν κρίση.

Θά πρέπει, πάση θυσίᾳ, νά ἀποσοβηθεῖ ὁ κίνδυνος ἐκπτώσεων στά ἐθνικά θέματα λόγω τῆς οἰκονομικῆς δυσπραγίας καί τῆς ἐξ αὐτῆς προκυπτούσης ἀστάθειας. Ἐκπτώσεις στά ἐθνικά θέματα θά ὀδηγήσουν σέ μή ἀναστρέψιμες καταστάσεις. Καί δέν ἔχουμε τήν δυνατότητα ἐπιβίωσης μέ ἄλλες ἐθνικές συρρικνώσεις. Θά

πρέπει ή Ἑλλάδα καί πάλιν, ὄχι ἀπλῶς νά ἀνορθωθεῖ, ἀλλά καί νά μεγαλουργήσῃ. Εἶναι μιὰ πρόκληση γιά ὅλους τούς Ἕλληνες, ἀκόμα καί γιά μᾶς πού ζοῦμε ἐκτός τῶν ὁρίων τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους. Εἶναι εὐκαιρία, γιά ὅσους ἔχουν τή δυνατότητα, νά γίνουν καί σήμερα ἐθνικοί εὐεργέτες, νά καταξιωθοῦν στή συνείδηση τοῦ ἔθνους.

6) Τή σκέψη μας συνέχει καί τό θλιβερό γεγονός τοῦ θανάτου, τοῦ φόνου στήν πραγματικότητα, τριῶν ἀθῶων ἀνθρώπων στά θλιβερά ἐπεισόδια τῆς Ἀθήνας. Νομοταγεῖς πολίτες, συναισθανόμενοι τήν εὐθύνη τους ἀπέναντι στήν πατρίδα καί τήν ἀνάγκη σκληρῆς δουλειᾶς, βρῆκαν οἰκτρό θάνατο ἀπό ἀνεύθυνους καί παράνομους. Κι ἔρχεται στή σκέψη ὅλων τό πρόβλημα τῆς θεοδικίας. Γιατί ὁ Θεός νά ἐπιτρέπει τόν πόνο καί τή θλίψη στούς ἀθῶους; Ἡ ἀνθρώπινη λογική ἀποδέχεται κάτι πού εἶναι δίκαιο καί ἀπορρίπτει τό ἄδικο. Κι ἀναμένει ἀμοιβές γιά τούς δικαίους καί τιμωρίες γιά τούς ἀδίκους. Αὐτοί, ὅμως, σέ τί ἔφταιξαν; Οἱ οἰκογένειές τους γιατί νά βυθιστοῦν σ' ἓνα ἀτέλειωτο πόνο;

Πολλές φορές καί ἐμεῖς δυσανασχετοῦμε, γιατί μᾶς περικυκλώνουν «ῥώδινες θανάτου» καί «κίνδυνοι Ἄδου». Καί ἀναζητοῦμε ἀπαντήσεις: Γιατί καί οἱ ἀναίτιοι καί οἱ δίκαιοι πολλές φορές νά πάσχουν;

Ὅσες φορές κι ἄν διαβάσουμε τήν Ἀγία Γραφή δέν θά βροῦμε πουθενά ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ πῶς ὅσοι βιώνουν κατά τό θέλημά του, ὅσοι τηροῦν τά προστάγματά του, θά ἀπαλλάσσονται ἀπό τίς θλίψεις. Δέν εἶναι ἡ πίστη μας ἀλεξικέραυνο, πού θά ἀπομακρύνει τίς θλίψεις ἀπό τή ζωή μας. Ἀντίθετα, στό Εὐαγγέλιο θά συναντήσουμε πολλές φορές τήν προειδοποίηση «ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε». Ἐκεῖνο πού θά συναντήσουμε στίς Γραφές εἶναι ἡ ὑπόσχεση τοῦ Χριστοῦ, ὅτι θά μᾶς δίνει δύναμη νά ἀντέχουμε τίς θλίψεις. Κι ὅτι δέν θά ἐπιτρέψει νά μᾶς συναντήσουν θλίψεις ἀνώτερες τῶν δυνάμεων καί τῆς ἀντοχῆς μας.

Ὅταν ὁ Χριστός παρουσιάστηκε νά περπατᾷ πάνω στή φουρτουνιασμένη θάλασσα, στήν ἐπίκληση τοῦ Πέτρου, πού προσπά-

θησε κι αυτός νά περπατήσει στά κύματα, «Κύριε, σῶσόν με», ὁ Χριστός δέν σταμάτησε οὔτε τόν ἄνεμο, οὔτε τά κύματα. Πῆρε τόν Πέτρο ἀπό τό χέρι καί περπάτησαν μαζί στήν τρικυμισμένη θάλασσα. Ὁ Ἰησοῦς νά τοῦ πεῖ τότε, ἀλλά καί νά διαμηνύσει σ' ἐμᾶς σήμερα, ὅτι ἔτσι θά εἶναι ἡ ζωή μας στή γῆ αὐτή. Πορεία πάνω στά κύματα. Θά ξεπερνοῦμε τίς δυσκολίες, ὅμως, κρατώντας τόν Χριστό ἀπό τό χέρι.

Μελετώντας, ἐν τούτοις, τήν Ἀγία Γραφή, πληροφορούμαστε κάποιους λόγους, γιά τούς ὁποίους ὁ Θεός ἐπιτρέπει τίς θλίψεις. Ἔτσι:

- Μέ τίς θλίψεις δοκιμάζεται, ἀλλά καί ἐνδυναμώνεται ἡ πίστη μας. Στήν Παλαιά Διαθήκη ἀναφέρεται πώς ὁ Θεός «ὡς χρυσόν ἐν χωνευτηρίῳ» δοκιμάζει τούς ἀγίους του. Ὅταν ὅλα μᾶς ἔρχονται βολικά, δέν ἔχουμε λόγο νά μή λέμε «δόξα σοι, ὁ Θεός». Στίς θλίψεις θά φανεῖ ἡ πραγματική πίστη μας. Ὅπως ἡ δύναμη τοῦ δένδρου φαίνεται στούς ἀνέμους, ὅπως ὁ κυβερνήτης δείχνει τίς ἱκανότητές του στήν τρικυμία κι ὁ στρατιώτης στόν πόλεμο, ἔτσι κι ὁ πιστός Χριστιανός ἀναδεικνύεται στίς θλίψεις. Ἄν ὁ ἐκ γενετῆς τυφλός τῆς περασμένης Κυριακῆς, π.χ., δέν δοκιμαζόταν σ' ἐκεῖνο τό μακροχρόνιο καμίνι τῶν θλίψεων, δέν εἶναι σίγουρο ἂν θά ἐπιδείκνυε ἐκείνη τήν πίστη μπροστά στούς Γραμματεῖς καί τούς Φαρισαίους. Κι ἡ Χαναναία δέν εἶναι σίγουρο πώς θά ἀνέπτυσσε τόση πίστη, πού ἔκαμψε τήν ἀντίσταση τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ.
- Οἱ θλίψεις ἔχουν, ὅστερα, καί παιδαγωγικό χαρακτήρα στή ζωή μας. Εἶναι γνωστό πώς «ὃν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγοῖ δέ πάντα υἱόν ὃν παραδέχεται». Ὅπως οἱ γονεῖς γιά νά συγκρατήσουν τά παιδιά τους ἀπό πτώσεις καί κινδύνους κάποτε τά τιμωροῦν, ἔτσι κι ὁ Θεός θέτει ἐμπόδια σέ κάποιες ἐπιδιώξεις μας, τῶν ὁποίων ἡ ἔκβαση δέν θά ἦτο πρός τό πνευματικό συμφέρον μας. Ὁ Θεός γνωρίζει καί τό μέλλον μας, τό ὁποῖο ἐμεῖς ἀγνοοῦμε. Βλέποντάς μας νά προχωροῦμε πρός τό κακό, θέτει ἐμπόδια γιά νά μᾶς παρακινήσει σέ ἀλλαγὴ πο-

ρείας. Τέτοια εμπόδια είναι μία ασθένεια, ένα δυστύχημα, κάτι πού δέν τό προγραμματίσαμε, ένας θάνατος, ἴσως, δικοῦ μας ἀνθρώπου.

- Οἱ θλίψεις, ἄλλοτε, συμβάλλουν στή δόξα τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Χριστός πολλάκις μᾶς ἀποκάλυψε. Ὑποτίθεται ὅτι ἡ ασθένεια καί ὁ θάνατος τοῦ Λαζάρου ἐγέναν ἀνεκτά ἀπό τόν Θεό, «ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ δι' αὐτῶν». Κι ἡ μακροχρόνια ταραχὴ τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ εἶχε σάν σκοπό νά φανερωθῶν «τά ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ».

Πολλές φορές τό μαρτύριο τῶν ἀγίων μας ἔφερε στήν πίστη τοὺς ἰδίους τοὺς δημίους τους ἢ εἰδωλολάτρες πού παρακολουθοῦσαν τήν ἀθλησί τους. Αὐξανόταν ἔτσι ἡ Ἐκκλησία καί δοξαζόταν τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Πόσες, ἐξάλλου, φορές κι ἐμεῖς, βλέποντας τήν ὑπομονή καί τήν καρτερία κάποιων ἀνθρώπων στίς θλίψεις πού συναντοῦν, δέν παρακινούμαστε σέ θεοσέβεια;

Χωρίς, λοιπόν, νά προκαλεῖ ἢ νά στέλλει τίς δοκιμασίες καί τίς θλίψεις ὁ Θεός στόν ἄνθρωπο, ἔχει τοὺς λόγους του νά τίς ἐπιτρέπει. Ὡς τό ἔχουν ὑπόψη καί οἱ συγγενεῖς τῶν θυμάτων, τῶν ὁποίων τήν ἀνάμνησιν ἐπιτελοῦμεν καί ἅς ἀναζητήσουμε ὅλοι πίσω ἀπό τή θλίψη τά μηνύματα τοῦ Θεοῦ.

γ) Τήν ψυχή μας συνέχει, τέλος, καί τό γεγονός τῆς θανάτωσης τοῦ ἐμβρύου, τό ὁποῖο κυφοροῦσε ἕνα ἀπό τά θύματα τῆς στυγνῆς δολοφονίας, ἡ Ἀγγελική Παπαθανασοπούλου. Οἱ εἰδήσεις μίλησαν γιά τρία ἀνθρώπινα θύματα. Στήν καλύτερη περίπτωση κάποιοι μετέδωσαν, ὅτι μία γυναίκα ἀπό τά θύματα ἦτο ἔγκυος τεσσάρων μηνῶν.

Γιά μᾶς, ὅμως, τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς δέν ὑπάρχει δίλημμα οὔτε τίθεται τέτοιο θέμα. Τέσσερις ἄνθρωποι δολοφονήθηκαν. Ἀπό τή στιγμή τῆς γονιμοποιήσεως, ὅταν ἀκόμα ἔχουμε ἕνα μόνο κύτταρο, τό ζυγωτό, γιά τήν Ἐκκλησία ἔχουμε τόν ἄνθρωπο. Τήν ἴδια μάλιστα στιγμή γίνεται καί ἡ ἐμψύχωση τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης λέει, ὅτι γιά τόν ἄνθρωπο ἡ ἀρχή τῆς ὑπαρξῆς εἶναι μία κι ἡ αὐτή, τόσο γιά τό σῶμα ὅσο

καί γιά τήν ψυχή.

Τό ὅτι γιά τήν Ἐκκλησία ὁ ἄνθρωπος ὑφίσταται ἀπό τή στιγμή τῆς γονιμοποιήσεως, φαίνεται καί ἀπό τίς ἀντίστοιχες ἐορτές πού ἔχει θεσπίσει. Γιορτάζουμε τή γέννηση τῆς Θεοτόκου στίς 8 Σεπτεμβρίου, ἀλλά καί τή σύλληψή της ἀπό τήν Ἁγία Ἄννα ἐννέα ἀκριβῶς μῆνες προηγουμένως, στίς 9 Δεκεμβρίου. Τό ἴδιο καί γιά τόν Πρόδρομο: Ἔχουμε τή γέννησή του στίς 24 Ἰουνίου, γιορτάζουμε καί τή σύλληψή του ἀπό τήν Ἐλισάβετ στίς 23 Σεπτεμβρίου. Μά καί γιά τήν κατά σάρκα γέννηση τοῦ Χριστοῦ γιορτάζουμε τά Χριστούγεννα στίς 25 Δεκεμβρίου καί 9 μῆνες προηγουμένως, στίς 25 Μαρτίου, τόν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου.

Οἱ χριστιανοί συγγραφεῖς, ἀλλά καί οἱ Ἱεροί Κανόνες, πού θεσπίστηκαν ἀπό τοπικές, ἀλλά καί τίς Οἰκουμενικές Συνόδους, καταδικάζουν τήν ἔκτρωση σέ ὅποιοδήποτε στάδιο τῆς ἐγκυμοσύνης, ὑποβάλλοντας σέ αὐστηρά ἐπιτίμια ὅσους συνεργοῦν σ' αὐτήν. Τό ἔμβρυο δέν ἔχει τήν ἀναφορά του μόνο πρὸς τήν μητέρα καί τό σῶμά της, ἀλλά καί πρὸς τό Θεό. Εἶναι ἓνας ἄλλος ἄνθρωπος. Γι' αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία ἀντιτάσσεται στήν ἔκτρωση ἀκόμα κι ἂν ἔχει διαγνωσθεῖ ἀνίατη ἢ ἄλλη ἰσόβια ἀσθένεια. Ἄν δέν ἐπιτρέπεται νά φονεύουμε ἓνα γεννημένο παιδί πού πάσχει, πῶς εἶναι δυνατό νά φονεύουμε τό ἀγέννητο; Καί τό ἀντίθετο: Ἄν ἐπιτραπεί ἓνας τέτοιος φόνος, γιατί νά μή φονεύουμε καί τό γεννηθέν;

Ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς μᾶς περιγράφει, στό Εὐαγγέλιό του, τή συνάντηση τῆς Θεοτόκου μέ τήν Ἐλισάβετ, πού κυοφοροῦσε τόν Πρόδρομο. Καί λέει: «Ἐσκίρτησε τό βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς». Καί τό ἔμβρυο, δηλαδή, εἶναι ἄνθρωπος μέ δυνατότητες ἔκφρασης χαρᾶς καί συγκίνησης. Οἱ γυναῖκες πού κυοφόρησαν μιλοῦν γιά τίς κινήσεις τοῦ βρέφους καί τίς διαθέσεις του. Καί σέ μιά πραγματική ταινία πού δείχνει μιάν ἄμβλωση, πού εἶμαι σίγουρος ὅτι πολλοί ἀπό σᾶς θά εἶδετε, παρουσιάζεται ἡ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια τοῦ ἐμβρύου, νά ἀποφύγει τό φονικό ὄργανο. Φανταστεῖτε τήν ἀγωνία τοῦ ἐμβρύου στό ὁποῖο ἀναφε-

ρόμαστε σήμερα: Νά θέλει νά ζήσει· νά δεῖ τόν κόσμο μας· νά ἀγωνιστεῖ γιά τή βελτίωσή του· καί ἀσυνείδητοι φονεῖς νά μήν τοῦ τό ἐπιτρέπουν. Ὅπως τό αἶμα τοῦ Ἰακώβ βοοῦσε παραπονετικά πρὸς τὸ Θεό, ἔτσι καί τὸ ἔμβρυο «στεναγμοῖς ἀλαλήτοις» καταγγέλλει τοὺς φονεῖς στὸν Θεό. Προσευχηθήκαμε, ἤδη, γι' αὐτό. Κι ἐλπίζουμε ὁ Θεὸς νά μήν τοῦ στερήσει τή βασιλεία του.

Θεμελιώδης διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἡ μετάνοια. «Ὅσακις ἂν πέση, ἔγειραι καί σωθήσῃ», μᾶς λέει. Ὅσο μεγάλη κι ἂν εἶναι ἡ πτώση, ὑπάρχει ἡ δυνατότητα τῆς σωτηρίας. Ἄς μήν ξεχνοῦμε, ὅτι πρῶτος πολίτης τοῦ παραδείσου ἔγινε ἓνας ληστής. Καί, κατὰ τὸ λόγιον τοῦ Χριστοῦ, «οἱ τελῶναι καί αἱ πόρναι προάγουσιν ἡμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν».

Κάτι ἀντίστοιχο ἰσχύει καί στὴν καθημερινή ζωὴ μας, ἰσχύει καί γιὰ τὴν ὁμαδική πτώση καί τὴν ὁμαδική ἀνάσταση. Ὁ μεγάλος μας ποιητής, ἐξάλλου, ὁ Παλαμᾶς, διαμηνύει τὴν διαχρονικὴ ἀλήθεια, πῶς, ἂν ἔφτασε ἡ πατρίδα μας σὲ βάθος ἀνυποληψίας, εἶναι γιὰ νά φανεῖ καλύτερα τὸ ἀνέβασμά της, ἢ ἐξύψωσή της στὴ θέση πού τῆς πρέπει. Ἄς μήν ἀπελπιζόμαστε, λοιπόν. Ἄς σκύψουμε ὅλοι στὴ δουλειά. Ἄς ὑπομείνουμε κάποιες στερήσεις πρόσκαιρες. Καί εἶναι σίγουρο, πῶς, τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος, ἡ Ἑλλάδα, ἡ πατρίδα μας, καί πάλιν θά μεγαλουργήσει. Καί τὰ τέσσερα ἁθῶα θύματα, τὰ ὁποῖα ἀναμνησκόμεστε ἀπόψε, θά γίνουν ἐνισχυτικὸ λίπασμα αὐτῆς τῆς ἀνορθωτικῆς προσπάθειας.

Εὐχή()*

Εὐχαριστοῦμέν σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅτι πολυειδῶς καί πολυτρόπως εὐηργέτησας τὸ ἔθνος ἡμῶν, ἐνδειξάμενος τὴν πολλὴν εὐνοίαν καί προστασίαν σου πρὸς αὐτό καθ' ὅλην τὴν μακραίω-

*) Ἀνεπέμφθη κατὰ τὴν ἐκδήλωση τῆς 15ης Μαΐου 2010 στὸν ἱ. ναὸ Εὐαγγελισμοῦ Παλουριώτισσας.

να αὐτοῦ ἱστορίαν, συμπορευθεῖς μετ' αὐτοῦ εἰς δόξας καί εἰς πτώσεις.

Εὐχαριστοῦμέν σοι, ὅτι παρέσχες ἡμῖν ἐχέγγυα πολλά τῆς μεθ' ἡμῶν συμπορεύσεώς σου καί ἐν τῷ μέλλοντι εἰς τάς δυσκόλους ἀτραπούς τῶν ἐθνικῶν περιπετειῶν.

Ἐν τῇ δικαιοκρίσίᾳ σου ὁ Θεός ἐπέτρεψας καί νέαν ταπείνωσιν τῆς πατρίδος ἡμῶν Ἑλλάδος. Κατά τό προφητικόν λόγιον, «ἐσμέν ταπεινοί ἐν πάσῃ τῇ γῇ σήμερον. Ἐγενήθημεν ὄνειδος, μνηκτηρισμός καί χλευασμός», οὐχί μόνον τῶν κυκλούντων ἡμᾶς καί ἀπειλούντων διά τῆς ὑπεροπλίας καί τοῦ ὑπεραρίθμου αὐτῶν ἀθέων Ἀγαρηνῶν, ἀλλά καί τῶν ἐταίρων ἡμῶν.

Ἐνίσχυσον, Κύριε, τόν ἐμπερίστατον Ἑλληνικόν λαόν, τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν, τό ἔθνος ἡμῶν. Φώτισον αὐτούς καί ἐξάγαγε αὐτούς ταχέως ἐκ τῆς δεινῆς κρίσεως. Δίδου αὐτοῖς καρτερίαν καί ὑπομονήν ἐν ταῖς θλίψεσι.

Σύντμησον τόν χρόνον τῆς δοκιμασίας καί τῆς οἰκονομικῆς δυσπραγίας τοῦ λαοῦ σου. Εὐλόγησον τάς προσπαθείας τοῦ ἔθνους, τῆς κυβερνήσεως, τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας καί τοῦ λαοῦ καί ἐξάγαγε πάντας εἰς ἀναψυχήν, ἵνα, πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες, περισσεύσωμεν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν καί σοί εὐάρεστον.

Ἐπίβλεπον ἐν εὐμενείᾳ, Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν, καί ἐπὶ τοὺς δούλους σου τοὺς προσφάτως ἀδίκως φονευθέντας κατά τά θλιβερά γεγονότα τῶν Ἀθηνῶν. Ἐργαζόμενοι τιμίως διά τόν ἄρτον τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν τόν ἐπιούσιον, ἀλλά καί διά τήν στήριξιν τῆς δεινῶς δοκιμαζομένης πατρίδος ἡμῶν, εὔρον οὗτοι οἰκτρόν ἐξ ἀσφυξίας θάνατον. Τάς ψυχάς τῶν τριῶν ἐνηλίκων ἐν σκηναῖς ἁγίων κατὰτάξον καί παραμυθίαν καί ἐνίσχυσιν τοῖς συγγενέσιν αὐτῶν χάρισαι. Ἰλέω ὄμματι ἐπίβλεπον καί ἐπὶ τήν ψυχὴν τοῦ ἁώρως καί οἰκτρῶς φονευθέντος ἐμβρύου. Ἐν τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου μή ἐπιτρέψῃς, διά τάς ἁμαρτίας τῶν φονευτῶν αὐτοῦ, στερηθῆναι τῆς βασιλείας σου. Καί γάρ ἐν τῷ αἵματι τῆς θυσίας αὐτοῦ ἐβαπτίσθη καί πρὸς σέ ἀνέδραμε.

Διάνοιξον τούς ὀφθαλμούς τῆς ψυχῆς τῶν ἀναλγήτων φονευτῶν τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν. Ὁδήγησον αὐτούς εἰς συναίσθησιν τοῦ ἁτοπήματος αὐτῶν καί εἰς μετάνοιαν. Τούς πόδας αὐτῶν ὀδήγησον εἰς ἀγαθόν πρὸς ἀνόρθωσιν καί τῆς κινδυνευούσης πατρίδος.

Πρεσβείαις τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, τῆς αἰεί πρεσβευούσης ὑπὲρ ἡμῶν καί προστατευούσης τό Ἑλληνικόν Ἔθνος, τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Βαρνάβα, ἱδρυτοῦ καί προστάτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος ἡμῶν, τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Παύλου τοῦ πρωτοκορυφαίου, τοῦ καί ἱδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῶν Ἀγίων 318 Θεοφόρων Πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὧν καί τήν μνήμην ἐπιτελοῦμεν, καί πάντων σου τῶν Ἀγίων.

Ὅτι σύ εἶ ὁ δοτῆρ τῆς εἰρήνης, ὁ ἐγείρων ἀπό γῆς πτωχόν καί ἀπό κοπρίας ἀνυψῶν πέννητα, ὁ δυνατός ἐν ἐλέει καί ἀγαθός ἐν ἰσχύϊ εἰς τό βοηθεῖν καί παρακαλεῖν καί σώζειν πάντας τούς ἐλπίζοντας ἐπὶ σέ καί σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρί καί τῷ Υἱῷ καί τῷ Ἀγίῳ Πνεύμαντι, νῦν καί αἰεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!